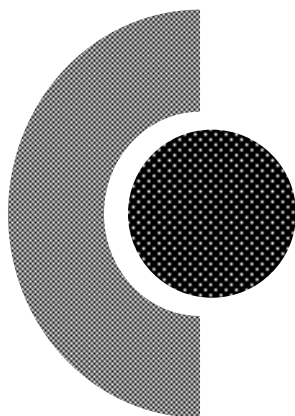

DRIEMAANDELIJKS CONTACTBLAD TUSSEN SCHOOL, GEZIN EN OUD-LEERLINGEN.
REDACTIE, LAY-OUT EN DRUKWERK: PERSONEEL EN SECRETARIAAT.
V.U. M. HILLEN, Zandgroeflaan 2 1160 BRUSSEL – AFGIFTEKANTOOR: 1160 BRUSSEL 16

België-Belgique
P.B.
1160 Brussel 16
1/4288

de uitkijk

Jaargang 37, nr. 124 - Kerstmis 2006

Lutgardiscollege
Zandgroeflaan 2
1160 Oudergem
www.lutgardiscollege.be

Inhoudstafel

Voorwoord	3
Stemmingmakerij	5
Ondergronds in Moldavië	6
An inconvenient truth	10
Merg	13
Verbroedering Lutgardis en Cardijn	15
Sportdag in Hofstade	17
Op bezinning in de abdij	18
Middagsport	20
Scoren	21
Bij de beesten af	22

Klaar voor het feest?

Het winteruur was nog niet begonnen en de rijkelijk versierde kerstbomen verschenen al in straten en winkels. Verwarrend voor Sinterklaas als je het mij vraagt! Zeker nu de temperaturen ook al op hol slaan. Natuurlijk is het zo dat die lichtjes in de maand voor Kerstmis de koude en het onheilspellend donker op afstand lijken te houden. Want het moet gezegd, de lichtjes in de straten, de kaarsen en de kerstboom in huis, dineren bij de warme gloed van het haardvuur, het maakt december ieder jaar opnieuw extra gezellig. Het lijkt wel de enige periode in het jaar dat gezelligheid echt mag!

De wereldvrede die we mekaar bij ieder kerstfeest toewensen hebben we jammer genoeg ook dit voorbije jaar weer niet kunnen waarmaken. Toch mogen we de hoop niet opgeven, de kerstkaarten maken duidelijk dat we met velen zijn die die vrede nog altijd gerealiseerd willen zien.

Hoe bereid je je het best voor op de eindejaarsfeesten? Ieder zichzelf respecterend blad heeft daar zijn eigen mening over. Meet je jezelf een andere look aan zoals de glossy magazines suggereren, koop je een opvallende nieuwe outfit met accessoires? Pak je uit met culinaire hoogstandjes? Of houd je het eenvoudig en blijven de sociale contacten, het warme samenzijn, de hartelijke gesprekken rond een glas en een hapje en het gevoel van vriendschap, de belangrijkste redenen voor de winterse feesten.

Of de mensen die slachtoffer zijn van faillissementen of massale afdankingen zoveel zin hebben om te vieren is nog maar de vraag. In het boek "Waar gaat het naar toe met onze economie?" probeert professor De Grauwe de gevolgen van de globalisering voor West-Europa te schetsen. De werknemers van VW Vorst en de toeleveringsbedrijven zijn beslist minder positief in hun analyse van de situatie. Voor hen is de globalisering bittere werkelijkheid. Zij kijken met een zekere angst naar de toekomst. Hoe gaan ze de eindjes aan mekaar knopen, zelfs indien ze een behoorlijke ontslagpremie krijgen? "Vooral laaggeschoolden worden erdoor getroffen," zegt professor De Grauwe, "wie hooggeschoold is, hoeft de globalisering niet te vrezen. Kennis en creativiteit, daar komt het op aan. Wie die niet heeft, trekt aan het kortste eind." (Bijlage bij *De Tijd – Weekend*) - Een sombere voorspelling. - "Vroeger was 60% van de bevolking werkzaam in de landbouw, nu nog 1%!" Door de technologische vooruitgang zal de grotere productiviteit in de ondernemingen door steeds minder mensen gerealiseerd worden. Hoe reageren we hier op? Dit is de uitdaging waar we de volgende decennia voor staan.

En dan komen we bij de opdrachten voor het onderwijs waar de kranten ons de laatste weken 'terecht' (?) mee om de oren slaan. We zijn ons bewust van

het moeilijke evenwicht tussen theorie en praktijk, tussen kennen en kunnen. We worden erop gewezen dat we de kennis van de leerlingen opnieuw moeten upgraden. Maar we mogen het kind ook niet met het badwater weggooien en dus mogen we er ons niet toe laten verleiden de waarden en vaardigheden uit het oog te verliezen, zoals daar zijn een grotere flexibiliteit, meer ondernemingszin en durf (zelfvertrouwen), meer verantwoordelijkheidszin en empathie, de juiste attitude, kunnen werken in een team, een grotere taalvaardigheid. Een combinatie van de bovenstaande troeven zal de leerlingen wapenen om de globalisering, waarmee we in toenemende mate geconfronteerd worden, met succes aan te pakken.

U ziet het, beste lezer, de onderwijswereld staat voor de uitdaging om alle talenten van de leerling aan te spreken en te helpen ontwikkelen, om hem of haar zo goed mogelijk voor te bereiden op de toekomst. Deze opdracht willen wij zeker niet uit de weg gaan!

Dan rest mij alleen u een 'zalig' kerstfeest vol warmte, licht en gezelligheid te wensen en voor 2007 een jaar vol vriendschap en geluk met 'tijd' om te genieten.

M. Hillen, directeur

Stemmingmakerij

In het kader van de verkiezingen werd op donderdagochtend 5 oktober het Brusselse Parlement voor een dag toevertrouwd aan een honderdtal zesdejaars van vier verschillende

Vlaamse scholen uit het Brusselse. Op deze afspraak mocht onze school natuurlijk niet afwezig zijn en 6B en 6C waren de gelukkige klassen.

Eerst en vooral kregen we een stoomcursus over de wirwar aan bestuursorganen die ons landje wel telt en over stemmen in het algemeen. Daarna mochten we zelf onze stem uitbrengen op een fictieve lijst,

om vervolgens in de parlamentszitjes te mogen plaatsnemen en er uitgebreid onze mening te verdedigen. Na heel wat discussies kregen we de uitslagen van de 'verkiezingen' een uurtje later.

Het was de eerste keer dat dit georganiseerd werd en wat ons betreft mag het Lutgardiscollege volgend

jaar zeker opnieuw vertegenwoordigers sturen!

Tom, leerling van 6B

Ondergronds in ... Moldavië

Toen ik op 7 september mijn inbox opende, vond ik een bericht van Frederic Kubben, de vorige voorzitter van de milieuraad van onze school. Hierin legde hij uit dat er een maand later een Europees congres, het “*European Youth Parliament for Water*”, zou plaatsvinden in Moldavië. Hij kon er wegens studieverplichtingen niet heengaan, en hij dacht dan ook meteen aan mij, een overtuigde milieuactivist. Ik zou dus zijn plaats innemen bij de Belgische delegatie. Na

overleg met mijn ouders en met de directie, die het idee volledig steunden, stelde ik mij kandidaat om mee te gaan. Ik nam eerst contact op met de verantwoordelijke van “*Green Belgium*”, de organisatie die ons land zou

vertegenwoordigen. Daar werd mij nog praktische informatie meegedeeld, zoals vertrekdatum, het programma, enz.

Nadat de nodige zaken geregeld waren (reisпас, visum, ...) en ik mijn koffer had gepakt, begaf ik mij vrijdagmorgen 6 oktober naar Zaventem, waar ik Jo, de voorzitter van “*Green Belgium*”, en Jelle, Hans en Carolien, drie leeftijdgenoten uit provincie Antwerpen, ontmoette. Vervolgens gingen we voorbij de douane en in afwachting van de vlucht met een frisse Stella afscheid van ons land.

Enmaal ingestapt, hadden we een twee uur durende vlucht voor de boeg voordat we in Budapest zouden aankomen, waar we vervolgens vier uur moesten wachten op een transfervlucht naar Moldavië. Ondertussen verkenden we Budapest. Het historische centrum van de stad vond ik zeer mooi. Wel was er aan de ontelbare politie-, interventie-, en legereenheden nog te zien dat daar onlangs rellen waren uitgebroken.

Het was intussen al avond geworden, en we begaven ons terug naar het vliegveld van Budapest, waar we streng gecontroleerd werden. Jelle heeft zelfs

zijn pennenzak moeten afgeven uit veiligheidsoverwegingen. Er zat namelijk nog een passer in.

Dan mochten we in een zeer klein vliegtuig stappen, wat ons al deed inzien dat niet veel mensen naar Moldavië gaan. Na een uur kwamen we aan op het vliegveld van Chisinau (uitgesproken “Kishinau”), de hoofdstad van Moldavië, waar we opnieuw zeer grondig werden gecontroleerd door enkele soldaten. Aan de uitgang werden we opgewacht door een minibus, die te klein was om de vele mensen naar het “hotel” te brengen.

In het hotel, volgens de lokale hotelexperten het beste (en ook één van de enigste) van de stad, werden we zeer onbeleefd ontvangen door een oude vrouw die ons met volle overgave beledigde. Toen ik even later alleen naar de kamer wou om mijn jas

te halen, bleef plots de lift steken tussen twee verdiepingen, meerbepaald de 12de en de 13de. Het was een oude lift zonder alarmknop, en met spleten in de vloer, zodat men de hele liftschacht, 13 verdiepingen lager, kon zien. Nadat ik 10 minuten op de deur gebonkt had en alle knopjes had ingedrukt, schoot de lift bruusk weer in gang.

Ik stapte meteen op de volgende verdieping uit. Dit was echter ook niet veel beter, want daar kwam ik een een “vrouw van lichte zeden” tegen, die al voorstelde “om iets te gaan drinken”. Nadat ik vlug mijn jas had gehaald, ging ik als de bliksem terug naar beneden (met de trap!).

Samen met de anderen besloten we dan om 's nacht nog een wandeling te maken door de stad. Het leek wel een spookstad : er was, buiten enkele verdachte politiewagens, niemand te bespeuren. Wat verder werden we tegengehouden door een corrupte agent, die ons geld wou aftroggelen. We zijn dan uiteindelijk weg kunnen lopen.

De volgende morgen waren we blij dat een bus ons opwachtte, om ons naar het congres op het platteland te brengen. Ons hotel op het platteland was

echt zeer mooi, in vergelijking met de hel waarin we de vorige nacht hadden doorgebracht.

Nadat we ons koffers hadden uitgepakt, werden we verwacht in een zaal, om enkele toespraken te aanhoren van de organisatoren, de burgemeester van het nabijgelegen dorp, en nog enkele Bekende Moldaviërs. We kregen ook uitleg over het belang van water voor de mens : drinkwater, sanitair,

Na de middagpauze kregen we gedurende een ganse namiddag basisuitleg over de problemen en de mogelijke oplossingen. Zo kwamen we b.v. te weten

dat er in het hele land gebrek is aan sanitair, d.w.z. dat behoeftes in een gat in de grond worden gedaan. De beste oplossing hiervoor is het installeren van “dry toilets”, dit zijn toiletten waar er geen wateraansluiting voor nodig is, omdat er in het

hele land een gebrek is aan water.

Er werd ons ook meegedeeld dat de grootste vorm van vervuiling “natuurlijke vervuiling” is, wat inhoudt dat er in het water teveel nitraten zijn. Nitraten worden op natuurlijke wijze gevormd doordat organisch afval (b.v. bladeren) in het water begint te rotten. De industrie zit hier meestal voor iets tussen, bijvoorbeeld een plaatselijke wijnfabriek loost haar organisch afval van de druiven in het water.

De avond werd afgesloten met een fuif waarbij alle delegaties aanwezig waren. Er waren mensen uit Frankrijk, Rusland, Oekraïne, Slovenië, Moldavië, Transnitië, ...

De derde dag van ons verblijf vertrokken we 's morgens vroeg al naar een zeer mooi gebied in de bergen. Ik heb zeer veel van het uitzicht genoten. Tegen de middag bezochten we een beetje verder een plaatselijk dorp. Daar zagen we dat de hele bevolking van het dorp moest overleven met enkele waterputten. In de namiddag gingen we naar een ander dorp, waar we een school bezochten. Daar werden we zeer goed ontvangen met een buffet. De

plaatselijke lerares Engels vertaalde alles, vermits bijna niemand in Moldavië een andere taal spreekt dan Roemeens of Russisch. Moldavië is nog steeds een communistisch land.

In die school vielen me twee dingen op : er waren nergens WC's of waterkranen. Op de speelplaats waren achteraan enkele gaten in de grond die als WC fungeerden. Ook lag er wat verderop een waterput. Het water van die put hebben we getest op nitraten om te weten hoe vervuild het water is,

want nitraten zijn immers kankerverwekkend. Het toegelaten aantal nitraten in een "gezond" land bedraagt maximum 25 à 50 mg/liter, en in die waterput bevatte één liter water 100 à 150 mg nitraten ! Dat die school dan nog een rijke school was, en dat de meeste andere scholen er veel slechter aan toe zijn, verbaasde me toch wel.

De volgende dag ging het er iets rustiger aan toe : we werden opgeleid om theorieën om zulke problemen op te lossen effectief om te zetten naar acties. De hamvraag blijft: hoe moet men eraan beginnen?

De voorlaatste dag zijn we naar het nationaal parlement van Moldavië gegaan, waar we een speech kregen van de Moldavische minister van onderwijs. Ook hebben we een tekst goedgekeurd, waarin de waterproblemen, vooral van Moldavië, maar ook in rest van de wereld, vermeld stonden, met de belofte van deze zo snel mogelijk op te lossen. Hierna volgde een afscheidsbuffet.

"Men ziet dat het daar communistisch is : de gebouwen storten bijna in en ze zijn allemaal onafgewerkt."

In de namiddag brachten we een zeer leerrijk bezoek aan de hoofdstad. Men ziet dat het daar communistisch is : de gebouwen storten bijna in en ze zijn allemaal onafgewerkt (omdat de belastingen dan naar het schijnt lager zijn). Ook is alle veel goedkoper : zo kan je daar een goede GSM kopen

voor 10 euro, of een halve liter bier aan 0,50 euro.

De dag nadien was het tijd om afscheid te nemen. Enerzijds was ik wel blij terug te keren, want ik was de laatste dagen heel ziek geworden van het

plaatselijke voedsel (en ik was niet de enige), maar anderzijds vond ik het ook jammer omdat ik intussen al veel vrienden gemaakt had. Ik moet toegeven dat ik een fijn avontuur heb beleefd.

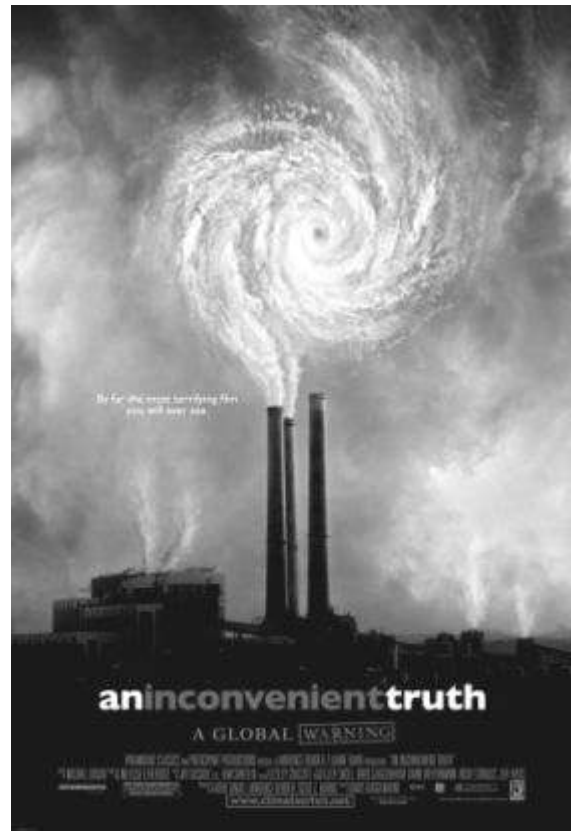
Patrick, leerling van 6B

An inconvenient truth

Een film van Davis Guggenheim

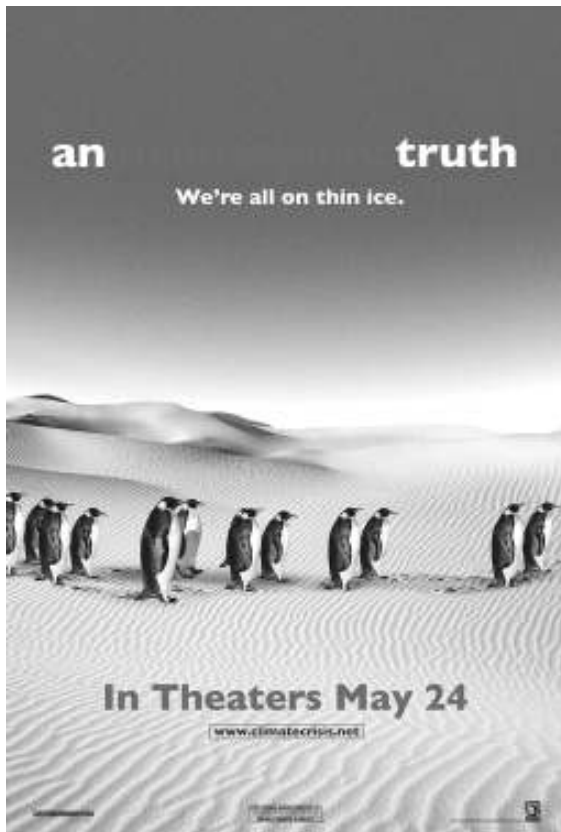
Op vrijdag 27 oktober gingen wij traditiegetrouw met de leerlingen van de tweede graad naar de bioscoop. Omdat zo'n uitstap gewoonlijk tijdens de uren plaatsvindt, selecteren we telkens een film waarvan we vinden dat onze leerlingen die zeker moeten gezien hebben. Deze keer werd geopteerd voor "*An inconvenient truth*", een documentaire over de campagne van de Amerikaanse vice-president Al Gore tegen de opwarming van de aarde. Deze documentaire werd intussen door de Filmacademie in Los Angeles genomineerd voor de Oscar voor beste documentaire. Zie hier een greep uit een aantal reacties van onze leerlingen.

W. Vanderstraeten, leerkracht Nederlands

Ik hoop dat er, na het zien van deze film, veel mensen eindelijk doorhebben hoe erg het gesteld is met ons klimaat. Al Gore heeft een prachtige documentaire gemaakt. Zo zijn er de aangrijpende foto's van de ijskappen van vroeger die vergeleken worden met die van nu. Maar doordat Al Gore zelf voor een scherm staat en gewoon uitleg geeft, wordt het na een tijdje wel nogal langdradig. Ook als hij plots over zijn jeugd begint te vertellen, begrijp ik niet helemaal wat de boodschap daarachter is.

Daarentegen vind ik het wel goed gevonden van Al Gore om met grafieken te werken: door de getallen te zien, krijg je een goed beeld van de omvang van deze catastrofe. Of het een film voor jongeren is of voor volwassenen kan

ik eigenlijk niet goed uitmaken. Jonge kinderen zullen de grafieken niet begrijpen, oudere jongeren zullen de film waarschijnlijk niet zo interessant vinden en volwassenen zullen het tekenfilmje over zonnestrallen misschien minder appreciëren.

Hoewel de documentaire af en toe wat langdradig is, raad ik wel iedereen aan om hem eens te bekijken, zodat iedereen inziet dat er dringend iets moet veranderen. Ik denk dat dit een van de eerste films is die mensen echt aan het nadenken zet over de komende decennia, want als wij er niets aan doen, kan het voor de volgende generaties al te laat zijn.

Valérie, leerling van 4B

De film is rijk aan informatie maar ook een beetje saai. Je ziet Al Gore, een ex – presidentskandidaat een lezing geven over hoe onze wereld naar de haaien gaat. Je kunt het nu al zien aan bijvoorbeeld de gletsjers die smelten en rivieren in Afrika die uitdrogen. Maar het is nog niet te laat. De mens kan er nog wat aan doen zodat Europa geen tweede ijstijd zal beleven. Je kunt bijvoorbeeld de auto opzij zetten voor de fiets. Zelf denk ik dat het ons misschien zal lukken, maar Al Gore maakt duidelijk dat iedereen daarvoor goed zal moeten samenwerken. De presentatie op het witte doek werpt zijn vruchten af. Nu al beginnen meer en meer landen geld te investeren in het milieu.

Bram, leerling van 4B

Ik vond deze film enorm saai. Hoe Davis Guggenheim deze documentaire zo saai kon maken, gaat mijn petje te boven. Wat ik wel interessant vond, waren de beelden van de smeltende ijskappen en de voorspellingen i.v.m. de opwarming van de aarde. Het was beter dan les, maar voor de

rest vond ik het een flop. De verfilmde presentatie van Al Gore was niet echt de moeite om naar te gaan kijken.

Pelle, leerling van 4B

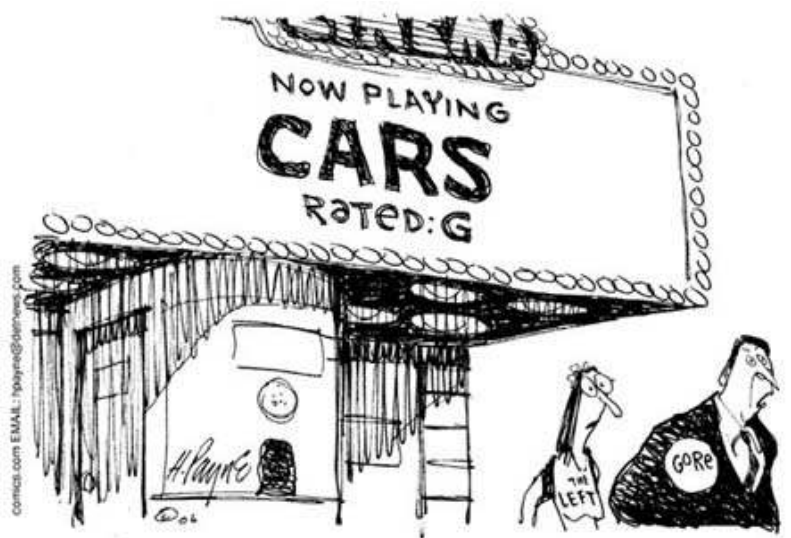
We gingen vrijdag naar de film, en 't was daar heel plezant we stonden wel lang in de rij, toch liep er niets uit de hand. Maar toen we in de filmzaal kwamen, kwam er een meneer die zei, "Er zijn te weinig plaatsen met die andere school erbij!"

Nu hadden wij, gelukkig maar, wat eerder gereserveerd dus moesten zij maar plaats vrijmaken, dat is toch niet verkeerd? Na de hele heisa zat toch iedereen op zijn plaats, sommigen toch, want van die andere school zaten ze niet op de stoelen maar ernaast!

Toen de film uiteindelijk begon, werd het in de zaal toch helemaal stil. Maar na een tijd was er weer heel veel kabaal! En dit kwam, zoals je het verwacht, helemaal niet door onze groep, het kwam door die andere school die er was, wat maakten zij een troep!

Opeens begon een snoepgevecht, wat vreselijk ongemanierd was, maar wat zeiden de titularissen, van die vreselijke apenklas? Ze zeiden niets, het was ongelooflijk, het had hen precies niet gedeerd, maar wij hebben er, uiteindelijk dan toch, nog iets uit geleerd. Want voortaan wordt enkel voor onze eigen school een zaal gereserveerd.

Aurélie, leerling van 4B

"IT'S WORSE THAN WE THOUGHT... PIXAR'S A TOOL OF BIG OIL!"

De dag voor de herfstvakantie was een boeiende dag voor de leerlingen van de tweede graad. Op 27 oktober trokken we met z'n allen naar het UGC De Brouckère om de film "An Inconvenient Truth" te gaan bekijken.

"An Inconvenient Truth", geregisseerd door Davis Guggenheim, is veeleer een documentaire dan een film en gaat over de opwarming van de aarde. Dit onderwerp wordt op een leuke manier ingeleid door een korte animatiefilm.

Voormalig vice-president van de USA, Al Gore, vertelt in deze documentaire over de opwarming van de aarde en hij wijst ons op de fatale gevolgen voor de mens indien hier niets aan zou worden gedaan. Ik was echt onder de indruk toen hij het had over het verdwijnen van de poolkappen op de Noord- en Zuidpool en over de voornaamste oorzaak van de opwarming van de aarde: de gaten in de

"Deze documentaire toont duidelijk aan dat we niet eeuwig en roekeloos gebruik zullen kunnen maken van vervuilende middelen, zoals de auto.."

ozonlaag. Hij doet ook een dringende oproep aan de Verenigde Staten en Australië om het *Verdrag van Kyoto* te ondersteunen.

Deze documentaire toont duidelijk aan dat we niet eeuwig en roekeloos gebruik zullen kunnen maken van vervuilende middelen, zoals de auto. Er moeten dringend maatregelen getroffen worden voor het te laat is.

"An Inconvenient Truth" is een absolute must voor iedereen die begaan is met de natuur en die mee wil helpen om de wereld van vandaag te veranderen.

Lindsay, leerling van 4C

Merg

Terwijl onze andere jaren naar de traditionele film trokken op de vrijdagmiddag voor de herfstvakantie, werden onze vijfdes vergast op een voorstelling van het stuk "Merg" van de theatergroep *de Roovers*. De voorstelling vond plaats in de Beursschouwburg in hartje Brussel.

De dag ervoor was een medewerker van het gezelschap naar onze school afgezakt om ons voor te bereiden op het spektakel. Achteraf bleek dat die inleiding voor onze leerlingen cruciaal was voor een beter begrip van de

opvoering. Voor heel wat leerlingen was deze voorstelling de eerste kennismaking met het medium theater, en dan is het goed dat vooraf gewezen wordt op bepaalde theatertechnieken. Dat gaat zeker op voor dit stuk.

“Merg” is geen klassiek toneelstuk van de hand van Judith Herzberg (zie foto). Met het grote belang dat gehecht wordt aan de muziek en de sfeer, waarbij de tekst eigenlijk op de tweede plaats komt en er een voortdurende rolwisseling is, zit je al erg in de buurt van - moeilijker toegankelijk - experimenteel theater.

Op het gebied van de intrige heeft het stuk eigenlijk weinig om het lijf. Het thema stelt de vraag hoe ver solidariteit tussen twee broers kan gaan. Mag je weigeren om een beenmergtransplantatie te ondergaan als die het leven van je broer kan redden, is de kwestie die centraal staat.

Hieronder kunt u een beknopte passage lezen uit de recensies van twee leerlingen. Hoewel hun reacties uiteraard verschillend zijn, merkt u duidelijk op dat de toeschouwers zich betrokken voelden bij de voorstelling.

R. Vandervaeren, leerkracht Nederlands

“Merg” was een aangrijpend stuk. De acteurs brachten alle emoties met veel overtuiging. De eenvoud van het decor accentueerde de ernst van het gebeuren. De acteurs waren sober gekleed. De protagonist droeg een zwart maatpak. Misschien om zijn droevige situatie te benadrukken. Gelukkig droegen de vrouwen vrolijke kleuren.

In de voorstelling vielen veel stiltes, die je tot denken aanzetten. De piano begeleidde de meeste stiltes en ontroerende passages. De muziek die uit de piano vloeide was mooi, maar na een tijdje was ik ze beu gehoord.

Aangezien het stuk over een delicaat onderwerp handelde, waren er amper grappige momenten. Dit is het

eerste stuk waarbij ik zo weinig gelachen heb. Het duurde even voor de intrige helemaal kon volgen. Het begon zo plots, met een sterke uitspraak die ik niet volledig begreep.

Het einde kwam ook onverwacht. Na al die ellende had ik een happy end verwacht, maar dat was niet het geval.

Aurélie, leerling van 5B

Het minimalistische decor was geen verdienste voor het stuk. De acteurs speelden wel in een zogenoemd realistisch decor : ze gebruikten echt water, echte appels, echte pannen.

Wat de klank betreft, ben ik niet ontevreden. De pianist kon ervoor zorgen dat de muzikale achtergrond de stemming accentueerde. Zijn muziek vulde de "stiltes", zodat het niet langdradig werd.

Het publiek leek mij niet al te geboeid door het stuk, en de meeste mensen leken in de war gebracht op het einde ; misschien hadden ze een ingewikkelder verhaal verwacht.

Ik vraag mij nog af wat de moraal was. Er wordt gezegd dat een mergtransplantatie geen risico inhoudt voor de donor, en toch weigert de vrouw van de broer de operatie. Is die vrouw egoïstisch? Is broederliefde soms onbelangrijk? Het is vreemd dat een man zo gedomineerd wordt door zijn vrouw. In elk geval laat dit stuk mij met veel vragen achter.

Damien, leerling van 5B

Verbroedering Lutgardis & Cardijn

Er zijn deugddoende ervaringen en vormen van menselijke wijsheid die je als leerkracht en als mens moeilijk in het schools gebeuren aan de man of aan de vrouw kunt brengen, ondanks ons gespecialiseerd theoretisch begrippenkader. Dan staat er niets anders te doen dan uit de schoolgebouwen te treden en al doende te leren. De bezinningsdagen van de zesdejaars waren ook dit schooljaar zo opgevat : ervaren dat het leven in een abdij erg inspirerend kan zijn, dat het tof is als je samen belangeloos inzet voor een goed werk, dat het verrijkend is om op een open manier met elkaar te spreken.

Een ander mooi voorbeeld van echt ervaringsgericht onderwijs was de samenwerking met de leerlingen van de Cardijn-school uit Anderlecht. Het zijn leerlingen met een mentale handicap, die vaak het gevoel hebben dat ze aan hun lot worden overgelaten. Met het oog op de begeleiding van deze leerlingen op de "Kom en Zie"-viering in de basiliek van Koekelberg eind oktober 2006,

gingen de leerlingen van 6A en 6B op verkenning en kennismaking naar Anderlecht. Daar werden onze leerlingen ingedeeld in de klasjes van de Cardijnschool om snel mee te maken dat een mentale handicap weliswaar een handicap is, maar dat deze jonge mensen nog altijd moedige, grappige, vriendelijke en blije mensen zijn, en erg goed in het onderscheiden van gemaakte en echte vriendschap. Onze leerlingen werden snel geïntegreerd in de klasjes van Cardijnschool (inderdaad : mensen met een handicap doen het integratiewerk) en nadien verrast op een kleine traktatie.

Ook de viering in Koekelberg verliep op wieltjes – ondertussen waren de klassen van 6A en 6B aangevuld met de leerlingen van 6C. Het moet gezegd : de viering was een hartverwarmende en enthousiasmerende samenkomst. De muzikale inbreng van een orkest o.l.v. van Luc Vandermosten werd zeer gewaardeerd, net als de getuigenissen.

Bovendien werd de basis gelegd voor een veelbelovende carrière (op school of op TV – dat valt nog te bekijken) van Jeremy en Ann.

We begeleidden de leerling van de Cardijnschool weer naar Anderlecht : daar werden we weer vergast op een toffe receptie, waarbij heel wat van de

Cardijnleerlingen zich ontpopten tot levendige getuigen en kinderen die met kleine stappen groeien in menszijn.

Ik was blij omdat heel wat van onze leerlingen achteraf zeiden dat ze veel geleerd hadden van deze twee dagen en er een warm en positief gevoel aan overhielden. Voor éénmaal niets genoteerd, niets van buiten geleerd, maar wel een ervaring rijker die nog lang in het geheugen en het hart wordt bewaard. Voor herhaling vatbaar.

J. Vermeir, leerkracht godsdienst

Sportdag in Hofstade

Op maandag 9 oktober vertrokken de derdes en vierdes naar het Blosodomein. De derdes hadden als programma mountainbike, New Games, korfbal, en een gevarieerd hindernissenparcours.

Tijdens het mountainbiken kon iedereen zich in kracht en behendigheid meten op de omloop die rond het “meer van Hofstade” uitgestippeld was. New Games zijn spelen waar vooral het werken in groep centraal staat. Zo moest een zeer grote wereldbol op allerlei

wijzen naar een doellijn verplaatst worden.

Op het hindernissenparcours moest de beek via loopbruggen, slingers, netten, en allerlei bewegende obstakels overwonnen worden.

Voor de vierdes is de sportdag een watersportdag. Met de kajakken werd het meer langs alle kanten verkend. De windsurfers probeerden vooral hun zeil uit het water te hijsen en wind in hun zeil te vangen. Een aantal slaagde er toch in de overkant te bereiken en al dan niet zwemmend terug te keren...

De zeilers hadden het wat gemakkelijker en konden mits de nodige instructie een omloop van boei naar boei voltooien. Het weer was ons gunstig gezind en de picknick kon in het zonnetje verorberd worden.

Na een frisse duik in het water kon iedereen welgemutst terug naar school.

E. Viaene, leerkracht LO

Op bezinning in de abdij

Voor de bezinningsdagen van de zesdes verbleven Gauthier, Silvana, Els, Inge, Olivier, Roby en ik in de abdij van Westvleteren. We hebben er mogen meemaken hoe het leven van een monnik verloopt.

De monniken in deze abdij leven volgens de leer van Benedictus. Dit betekent dat ze zeven keer per dag samenkomen om te bidden. Tijdens deze gebedstijden wordt er gezongen en wordt het meerdere keren stil gemaakt.

Dit is een gelegenheid om na te denken over God. Zo een dienst duurt een kwartier tot anderhalf uur. Deze 7 gebedstijden zijn: de nachtwake (3u30), de lauden (7u00), de terts met eucharistieviering (8.30), de sekst (12u15), de noon (14u15), de vespers (17u15) en de completen (19u30). Tijdens elke dienst worden er gebeden uit het psalmboek gezongen. Het is een speciale ervaring om deze diensten mee te maken, omdat je echt afgezonderd leeft van het drukke leven. Je krijgt de kans om even stil te staan bij de dingen des levens en om er dieper over na te denken.

"Je krijgt de kans om even stil te staan bij de dingen des levens en om er dieper over na te denken."

De monnik heeft dus bijna geen vrije tijd, want tussen de gebedstijden door verricht hij ook nog (handen)arbeid. Er zijn monniken die voor het eten zorgen, kleren maken, gasten ontvangen, het bier brouwen enz...

Wij hebben, net zoals de monniken, ook handenarbeid verricht. Ons werk bestond er in om (lege) bierflesjes uit kartonnen paletten te halen en ze nadat we ze in bakken hadden gezet op houten paletten te stapelen.

Monniken willen helemaal niet opvallen met hun bezit en leven dus heel teruggetrokken: ze leiden geen sociaal leven, komen bijna nooit op straat en geven al hun persoonlijk bezit af als ze de abdij binnen komen.

Als er iemand beslist heeft om tot de abdijsamenleving toe te treden, moet hij eerst zes jaar als novice doorbrengen. Dit is een soort stage, waarbij hij leeft zoals de andere monniken. Het enige verschil is dat hij dan een ander soort gewaad draagt en dat de novice de abdij op elk tijdstip definitief mag verlaten. De andere monniken kunnen de abdij ook verlaten als zij dat willen, maar ze kunnen dit niet meer dan drie keer doen.

De novice mag meerdere keren terugkomen als hij dat wil.

WAPENSCHILD VAN DE SINT-SIXTUSABDIJ (1871)

“Buitenstaanders” vinden dat monniken een saai leven leiden en de meesten hebben ook vooroordelen. Ik ben blij dat ik eens heb mogen meemaken hoe ze nu echt leven en begrijp nu dat zij naar God zoeken en dat ze dit doen door tot Hem te bidden.

Annelies, leerling van 6B

Middagsport in de sportzaal van het LCO

In het eerste trimester vond de interklassencompetitie voetbal en handbal plaats voor de eerstejaars.

De twee sporten werden voor de eerste keer met succes gemengd gespeeld. De tweedes speelden zaalvoetbal. In volgende tabel zien we de uitslagen.

datum	klas	uitslag	punten			totalen
12/okt	1a1-1a2	6-4	3-1	zaalvoetbal	1a1	9 punten
13/okt	1a3-1a4	9-1	3-1		1a3	6 punten
16/okt	1a1-1a4	6-5	3-1		1a1	5 punten
19/okt	1a3-1a2	5-2	3-1		1a2	2 punten
23/okt	1a1-1a3	5-4	3-1			
26/okt	1a2-1a4	1-3	1-3			

datum	klas	uitslag	punten			totalen
9/nov	2c-2a	18-6	3-1	handbal	1a2	12 punten
10/nov	2a-2b	4-14	1-3		1a1	8 punten
13/nov	2b-2c	10-15	1-3		1a4	5 punten
20/nov	1a3-1a2	9-12	1-3		1a3	3 punten
23/nov	1a1-1a4	14-7	3-1			
24/nov	1a2-1a4	15-4	3-1			
27/nov	1a1-1a2	8-13	1-3			
30/nov	1a4-1a3	12-8	3-1			
1/dec	1a1-1a3	17-7	3-1			
4/dec	1a1-1a2	12-13	1-3			

Verder werd nog een wedstrijd zaalvoetbal gespeeld leerlingen derdes - leerkrachten (gemengd) ten bate van "het project *Born in Africa*. De derdes speelden op donderdag 16 november tegen de vierdes." De vijfdes speelden tegen de vierdes op vrijdag 17 november.

E. Viaene, leerkracht LO

Scoren ...

Om 12u30 begint de wedstrijd tussen 1A2 en 1A1, met als spelers: Robin, Alexia, Maxime, Sabastien, Rachelle, Estelle en nog vele anderen. Als scheidsrechter onze sportieve meneer Geyskens en de krachtige meneer Viaene. Mevrouw Knops, ook leerkracht LO en vorig jaar lerares biologie van de eerstes, assisteerde ook bij deze spannende wedstrijd. Als supporters mochten Charles en Amaury van de tweede leerkracht deze wedstrijd niet bekijken. Ze moesten dus een straf maken van twee à vier pagina's over deze wedstrijd. Ook Christophe en nog vele anderen waren daar om te supporteren.

Nadat de jongens zich hadden omgekleed wachtten we nog enkele minuutjes om de meisjes te zien verschijnen. De match mocht beginnen. De scheidsrechters kozen ervoor dat 1A2 met de wedstrijd begon. Maxime en Robin begonnen met de eerste center voor deze – zoals ik al zei – spannende wedstrijd. Truuuuut!

Maxime paste naar Robin die de bal prachtig opving. Hij paste op zijn beurt naar Rachelle die door de sterke en prachtige verdediging van

Alexia Vroome niet kon scoren. Rachelle nam dus de beslissing van naar de kleine Estelle te passen.

Toen gebeurde iets dat ik nooit had verwacht: Estelle sprong over de lijn en gooide al haar kracht in de goal van de keeper. De center mocht opnieuw

beginnen. Sebastien vormt de center met de prachtige Alexia. Alexia gooit met al haar schoonheid de bal naar Katja die op haar beurt een prachtige goal maakt.

Na veel fouten, passen en wisselingen won 1A2 de match met geluk.

Amaury, leerling van 2A

Bij de beesten af

Op donderdag 16 en vrijdag 17 november 2006 gingen de zesdes op bezinning. We werden verdeeld in vier groepen, die zich naar een totaal andere bestemming begaven. Onze groep trok naar de kinderboerderij Tivoli te Mechelen.

's Morgens vroeg opstaan hoorde erbij om op tijd te kunnen vertrekken richting Tivoli. Om iets voor half tien kwamen we op onze eindbestemming aan. Al snel zagen we de snoezige konijntjes en de wollige schapjes. Als eerste opdracht mochten we de schapenstal uitmesten. We waren dan wel met negen, maar erg snel ging het niet vooruit. Misschien omdat we mekaar teveel voor de voeten liepen?

De middag brak aan. Na een redelijk uitgebreide, ontspannende lunchpauze mochten we nog wat nagenieten van onze welverdiende rust door in het park papiertjes op te rapen, maar veel viel er eigenlijk niet te rapen aangezien er zo om de vijf meter wel een vuilnisbak stond. Tijd voor een foto-shoot zou je dan denken, niet? Een mooi kasteel, leuke vijver en vooral supertoffe speeltuin: ideaal voor enkele groepsfoto's!

Natuurlijk moest er ook nog wat gewerkt worden... We kregen de opdracht de paardenweide wat op te kuisen. Maar voor wat hoort wat! Inderdaad, als "beloning" mochten we Bonnie en Moppie, de twee pony's, een beautykuur geven. De meesten onder ons vonden dit wel leuk en ook Bonnie en Moppie genoten met volle teugen.

Vervolgens moesten we gras plukken om aan de konijnen te geven. Het gras plukken was niet bepaald 'leuk', maar we werden alweer beloond! We mochten de konijntjes namelijk in onze armen houden! Ik smelt er nog bij weg als ik eraan denk... Wat waren ze toch lief! Jammer genoeg was dit ook meteen het einde van onze eerste dag op de kinderboerderij.

We sprongen de bus op, richting Mechelen, waar we dan de trein namen richting Leuven, om 's avonds in een jeugdherberg te slapen. In Leuven aangekomen, repten we ons naar onze kamer voor een deugddoende warme douche. Zalig! We trokken natuurlijk onze propere kleren aan zodat we volledig klaar waren om uit te gaan!

We vertrokken naar 'den Domus', waar we gingen 'dineren'. Het was er best gezellig. Leuk gezelschap, lekker eten, en vooral: veel geroddel! (Vrouwen onder elkaar... Jullie snappen dat wel!)

Met een volle maag trokken we dan naar een onbekende bestemming. Al snel stond het vast dat we zouden gaan poolen. De vraag was alleen WAAR?. De eerste plaats waar we zouden kunnen poolen was volzet, dus zochten we een andere oplossing. We zijn dan een frietkot binnengestapt om te gaan vragen waar we konden karaoke zingen, wat ons tweede plan was. Ze stuurden ons richting Bondgenotenlaan, waar aan de Kinopolis een café bleek te zijn waar we konden zingen. Blijkbaar konden we er ook poolen, dus sloegen we eigenlijk twee vliegen in één klap! Het poolen was superleuk, maar het karaoke zingen is er niet van gekomen aangezien er geen ambiance was... Dan maar naar een andere karaokebar. Enkele toevallige voorbijgangers wezen ons de weg naar een klein, maar gezellig cafeetje, waar we naar

hartelust konden zingen.

Na een supertoffe, maar toch vermoeiende dag, kropen we rond 1u30 in onze bedjes. Jammer genoeg moesten we er om iets voor 7u alweer uit. Na een lekker ontbijt, vertrokken we om 8u30 weer richting Mechelen.

Veel werken moesten we niet, de enige echte opdracht was weer een stal uitmesten. Gelukkig hebben we het onszelf leuk gemaakt. We hebben namelijk een wedstrijdje verzonnen. Verdeeld in 3 groepen, moesten we elk zo

snel mogelijk een opgegeven stal uitmesten. En aangezien het een wedstrijd was, was het werk ook heel snel gedaan. Na een uurtje (en dit is al overdreven), waren we allemaal klaar en konden we ons ontspannen. Spelletjes spelen hoorde daar natuurlijk bij!

“Veel werken moesten we niet, de enige echte opdracht was weer een stal uitmesten.”

Daarna bereidden we het middagmaal: spek met eieren/appelen. En na de afwas was het alweer tijd om onszelf nog wat meer te relaxen. Ja hoor, spelletjes spelen! En daar hoorde bijvoorbeeld tikkertje spelen in de speeltuin en nog zoveel meer

bij. Het kind in ons kwam naar boven, maar om eerlijk te zijn: het was leuk! Dat kan iedereen beamen!

Als afsluiter hebben we nog wat afgevallen bladeren opgeruimd en dan was het weer tijd voor een pauze. Een warme kop chocomelk deed iedereen deugd! We hebben natuurlijk ook weer enkele spelletjes gespeeld tot we om 16u naar huis vertrokken ... moe, maar voldaan! Dit was namelijk een meer dan geslaagde bezinning!

Sandrina en Ann, leerlingen van 6A

Prettige Feesten!